A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2017. április 26.[1]

„Közszolgálat — Szerződéses alkalmazottak — Fegyelmi eljárás — Felfüggesztés — Díjazásból való visszatartás — Megrovás — Megtérítés — A személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikkének (4) bekezdése”

A T-569/16. sz. ügyben,

**OU** (lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: J.-N. Louis és N. de Montigny ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: C. Ehrbar és F. Simonetti, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az EUMSZ 270. cikk alapján egyrészt a felperes által benyújtott, a díjazásából 2007. január 15-től hat hónapon át visszatartott összegek kifizetése iránti kérelmet elutasító, 2015. március 13-i bizottsági határozat megsemmisítése, másrészt az említett összegek kamattal növelve történő kifizetése iránt benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, V. Valančius (előadó) és U. Öberg bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

**Ítéletet**

## A jogvita előzményei

1 OU felperest az Európai Közösségek Bizottságának Ukrajnában lévő képviseletén 2003. július 1-jétől 2006. április 30-ig helyi alkalmazottként, majd 2006. május 1-jétől három éven át szerződéses alkalmazottként foglalkoztatták az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek 3a. cikke alapján.

2 2005 decemberében az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) belső vizsgálatot indított hivatali vesztegetés felperes általi elfogadásának gyanúja miatt.

1 — Az eljárás nyelve: francia.

3 Miután az OLAF továbbította az információkat a belga igazságügyi hatóságoknak, elfogatóparancsot bocsátottak ki a felperessel szemben, és őt 2006. május 30-tól november 30-ig előzetes letartóztatásba helyezték.

4 2006. december 12-i határozatával a Bizottság munkaszerződés megkötésére jogosult hatósága (a továbbiakban: munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság) fegyelmi eljárást indított a felperessel szemben, akit egyúttal felfüggesztett a hatáskörrel rendelkező belga igazságügyi hatóságok jogerős büntető határozatának meghozataláig.

5 A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság 2006. december 14-i határozatával (a továbbiakban: 2006. december 14-i határozat) a felperest határozatlan időre felfüggesztették a tisztségéből. E határozat ezenfelül kimondta, hogy az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) IX. melléklete 24. cikke (1) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően 2007. január 15-i hatállyal hat hónapon át havi 800 eurót visszatartanak a díjazásából.

6 A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság 2007. május 24-i határozatával a felperest 2007. július 1-jei hatállyal elbocsátották.

7 A tribunal de première instance de Bruxelles (brüsszeli elsőfokú bíróság, Belgium) 2011. november 6-i ítéletével a felperessel szemben hivatali vesztegetés elfogadásának tényállása alapján 18 hónap végrehajtandó szabadságvesztés-büntetést és 5000 euró összegű bírságot szabtak ki. A 2014. március 12-i ítéletével a cour d'appel de Bruxelles (brüsszeli fellebbviteli bíróság, Belgium) hatályon kívül helyezte az említett ítéletet, és a felperessel szemben 12 hónap, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés-büntetést, valamint 3000 euró összegű bírságot szabott ki. Az ezen ítélettel szemben benyújtott fellebbezést a Cour de cassation (semmítőszék, Belgium) a 2014. szeptember 17-i ítéletével elutasította.

8 A semmítőszék 2014. szeptember 17-i ítéletét követően folytatódott a fegyelmi eljárás, és a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a 2015. február 18-i határozatával megrovás szankciót szabott ki a felperessel szemben a személyzeti szabályzat IX. melléklete 9. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján (a továbbiakban: szankciót megállapító 2015. február 18-i határozat). E tekintetben e hatóság megerősítette, hogy a felperesnek felrótt, a belga büntetőbíróságok által megállapított tények súlyosságára tekintettel fegyelmi okok miatt azonnali hatállyal megszüntette volna a felperes szerződését, amennyiben a felperes még a személyzet tagja lett volna. Ugyanakkor megállapította, hogy mivel a felperes szerződése 2007. július 1-jei hatállyal megszűnt, a megrovás képezte a vele szemben kiszabható legsúlyosabb szankciót.

9 A 2015. február 18-i és február 26-i elektronikus leveleivel a felperes a díjazásából a 2006. december 14-i határozat alapján visszatartott összegek kifizetését kérte.

10 A 2015. március 13-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság elutasította a felperes által benyújtott, kifizetés iránti kérelmet. A szankciót megállapító 2015. február 18-i határozatra hivatkozva a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság kifejtette, hogy a felperesnek felrótt tények súlyosságára tekintettel fegyelmi okok miatt azonnali hatállyal megszüntette volna a felperes szerződését, amennyiben még a személyzet tagja lett volna, valamint hogy a megrovás képezte a vele szemben kiszabható legsúlyosabb szankciót. A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság pontosította, hogy mivel ezt a szankciót kizárólag az intézménnyel fennálló munkaviszony hiánya miatt szabták ki, nem volt indokolt a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikke (4) bekezdésének az alkalmazása.

11 A 2015. május 8-i levelével a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a megtámadott határozattal szemben, amelynek alátámasztásaként arra hivatkozott, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság megsértette az említett személyzeti szabályzat

IX. melléklete 24. cikkének a szerződéses alkalmazott díjazásából visszatartott összegek kifizetéséhez való jogra vonatkozó (4) bekezdését, mivel a fegyelmi eljárást befejező határozat a megrovás szankciót tartalmazta.

12 A 2015. szeptember 2-i határozatával a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság elutasította a panaszt.

## Az eljárás és a felek kérelmei

13 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2015. november 13-án előterjesztett beadványával a felperes költségmentesség iránti kérelmet nyújtott be. A Közszolgálati Törvényszék elnöke a 2016. február 25-i végzésével költségmentességet biztosított a felperesnek.

14 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2016. március 23-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet. Az ügyet F-141/15. számon vették nyilvántartásba.

15 Az Európai Unió és alkalmazottai közötti jogviták elsőfokú elbírálásával kapcsolatos hatáskörnek a Törvényszékre történő átruházásáról szóló, 2016. július 6-i (EU, Euratom) 2016/1192 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 200., 137. o.) 3. cikke alapján a jelen ügyet – a 2016. augusztus 31-i állása szerint – a Törvényszékhez tették át. Az ügyet T-569/16. számon vették nyilvántartásba, és azt az első tanács elé utalták.

16 A Törvényszék (első tanács) a Törvényszék eljárási szabályzata 106. cikke (3) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz.

17 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– kötelezze a Bizottságot a díjazásából a 2006. december 14-i határozat alapján visszatartott összegek kifizetésére, a személyzeti szabályzat XII. melléklete 12. cikkében meghatározott kamatos kamattal növelve;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

18 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

## A jogkérdésről

19 Keresetének alátámasztásaként a felperes egyetlen, a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

20 A felperes előadja, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a szankciót megállapító 2015. február 18-i határozatával megrovás kiszabásával fejezte be a felperessel szemben indított fegyelmi eljárást. Ezért a felperes szerint e rendelkezés értelmében jogosult a díjazásából a 2006. december 14-i határozat alapján visszatartott összegeknek – a személyzeti szabályzat XII. melléklete 12. cikkében meghatározott kamatos kamattal növelve történő –kifizetésére.

21 A Bizottság vitatja, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság köteles lenne kifizetni a felperes számára a díjazásából visszatartott összegeket. E tekintetben emlékeztet arra, hogy a felperessel szemben nem volt kiszabható a megrovásnál súlyosabb szankció, és hozzáteszi, hogy ez a szankció nem tükrözte a kötelességszegés súlyosságát. Következésképpen a Bizottság szerint a visszatartott összegek kifizetése, ami a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikkének (4) bekezdésének szó szerinti értelmezéséből következne, ellentétes lenne e rendelkezés célkitűzésével, miszerint meg kell szüntetni azoknak a visszatartásoknak a hatásait, amelyeket a fegyelmi eljárás befejezésekor a megállapított kötelességszegés csekély súlyára tekintettel túlzott mértékűnek tekintenek. E rendelkezés szó szerinti értelmezéséből emellett az következne, hogy azon alkalmazott, akinek a díjazásából visszatartott összegeket a felrótt kötelességszegés súlyossága ellenére kifizetnék, jogalap nélkül gazdagodna, valamint hogy sérülne a szolgálati idejük alatt ugyanazon kötelességszegéseket elkövető alkalmazottak közötti egyenlő bánásmód, attól függően, hogy ezekkel az alkalmazottakkal folyamatos és állandó jogviszony marad-e fenn a tisztségük megszűnését követően. Így a felpereshez hasonló olyan alkalmazottak, akiket már semmilyen jogviszony nem fűz a Bizottsághoz, a megrovásnál súlyosabb szankció kiszabásának lehetetlensége miatt jogosultak lennének a díjazásukból visszatartott összegek kifizetésére, még ha a visszatartás az arról való határozathozatalkor teljes mértékben indokolt is volt. A Bizottság másodlagosan hozzáteszi, hogy a kifizetendő összegek után adott esetben csak akkor számítható fel kamat, ha a fegyelmi eljárás végén semmilyen szankciót nem alkalmaztak.

22 A személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikkének (1) és (4) bekezdése, amely az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 50a. és 119. cikke értelmében analógia útján a szerződéses, illetve a volt szerződéses alkalmazottakra is alkalmazandó, a következőket mondja ki:

„(1) A tisztviselő felfüggesztésére vonatkozó határozat megállapítja, hogy a felfüggesztés ideje alatt a tisztviselő továbbra is teljes díjazásában részesül-e, vagy annak mekkora részét kell visszatartani. […]

(4) Az (1) bekezdés szerint visszatartott összegeket visszafizetik [helyesen: ki kell fizetni] a tisztviselőnek, ha a végső határozat írásbeli figyelmeztetésnél, megrovásnál vagy a magasabb fizetési fokozatba sorolás elhalasztásánál nem szigorúbb szankciót szab ki, illetve ha nem szab ki fegyelmi szankciót; ez utóbbi esetben a visszafizetést a [személyzeti szabályzat] XII. melléklet[e] 12. cikkében meghatározott kamatos kamattal teljesítik.”

23 A jelen esetben a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a 2006. december 14-i határozatával határozatlan időre felfüggesztette a felperest a tisztségéből, és 2007. január 15-i hatállyal elrendelte hat hónapon át havi 800 euró összegnek a felperes díjazásából való visszatartását.

24 A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a szankciót megállapító 2015. február 18-i határozatával megrovásban részesítette a felperest a személyzeti szabályzat IX. melléklete 9. cikke (1) cikkének b) pontja alapján.

25 A megtámadott határozattal a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság elutasította a felperes által benyújtott, a díjazásából a 2006. december 14-i határozat alapján levont összegek kifizetése iránti kérelmet. A szankciót megállapító 2015. február 18-i határozatra hivatkozva e hatóság megerősítette, hogy a felperes számára felrótt tények súlyosságára tekintettel fegyelmi okok miatt azonnali hatállyal megszüntette volna a felperes szerződését, amennyiben még a személyzet tagja lett volna, valamint hogy a megrovás képezte a vele szemben kiszabható legsúlyosabb szankciót. A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság hozzátette, hogy ezt a szankciót egy pusztán véletlen körülmény – nevezetesen a Bizottsággal fennálló munkaviszony hiánya – alapján szabták ki a felperessel szemben, nem pedig a megállapított kötelességszegés csekély súlya miatt. E hatóság ebből azt a következtetést vonta le, hogy a jelen esetben nem indokolt a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikke (4) bekezdésének az alkalmazása.

26 Végül, a 2015. szeptember 2-i határozattal a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság elutasította a felperes által a megtámadott határozattal szemben benyújtott panaszt. E hatóság megerősítette, hogy a megrovás szankció nem volt arányos a felperesnek felrótt tények súlyosságával, és kizárólag azért határoztak erről a szankcióról, mert a felperessel szemben ténylegesen nem volt kiszabható súlyosabb szankció, mivel közte és a Bizottság között nem állt fenn munkaviszony, továbbá nem részesült sem nyugdíjban, sem a Bizottság által folyósított ellátásban. E hatóság mindezt kiegészítette azzal, hogy a felperes díjazásából visszatartott összegek felperes számára való kifizetése ellentétes lenne a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikke (4) bekezdésének céljával (*ratio legis*), valamint azon elvvel, amely szerint a fegyelmi szankciónak tükröznie kell a megállapított kötelességszegés súlyosságát. Végül megállapította, hogy a felperes díjazásából visszatartott összegek felperes számára való kifizetése a Bizottság hátrányára csak tovább fokozná a Bizottság által elszenvedett kár és az általa végül kiszabott szankció közötti aránytalanságot.

27 A jelen esetben egymást követően meg kell vizsgálni, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság által megállapítottakkal szemben a felperes megalapozottan kérte-e egyrészt a díjazásából a 2006. december 14-i határozat alapján visszatartott összegek kifizetését, és másrészt ezen összegek után a személyzeti szabályzat XII. melléklete 12. cikkében előírt kamat felszámítását.

28 Először is, ami azt a kérdést illeti, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság helyesen állapította-e meg, hogy a felperes nem volt jogosult a díjazásából visszatartott összegek kifizetésére, meg kell állapítani, hogy a Bizottság maga is elismeri, hogy a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikkének (4) bekezdése a korábban felfüggesztett tisztviselő díjazásából visszatartott összegek kifizetését minden további feltétel vagy megszorítás nélkül kizárólag ahhoz köti, hogy a fegyelmi eljárást befejező határozat írásbeli figyelmeztetésnél, megrovásnál vagy a magasabb fizetési fokozatba sorolás elhalasztásánál nem szigorúbb szankciót szab ki, illetve nem szab ki fegyelmi szankciót.

29 Kétségtelen, hogy amint arra a Bizottság hivatkozik, valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak megfogalmazását, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (lásd: 2012. február 14-i Toshiba Corporation és társai ítélet, C-17/10, EU:C:2012:72, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 1996. március 7-i de Rijk kontra Bizottság ítélet, T-362/94, EU:T:1996:35, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 A jelen esetben ugyanakkor a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nyilvánvalóan a világos és egyértelmű megfogalmazásával ellentétesen értelmezte a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikkének (4) bekezdését.

31 A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság ugyanis arra alapította a felperes díjazásából visszatartott összegek kifizetése iránti kérelem elutasítását, hogy a felperesnek felrótt kötelességszegés olyan súlyú volt, hogy az a felperes szerződésének fegyelmi okok miatti, azonnali hatályú felmondását indokolta volna, amennyiben e szerződés megszűnésére még nem került volna sor, valamint hogy következésképpen a Bizottsággal fennálló munkaviszony hiányának pusztán véletlen jellege miatt részesítették megrovásban, nem pedig az említett kötelességszegés csekély súlya miatt.

32 Márpedig a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikkének (4) bekezdéséből kitűnik, hogy kizárólag a fegyelmi eljárást befejező határozatban elfogadott szankció alapján állapítható meg, hogy a díjazásból visszatartott összegeket ki kell-e fizetni, anélkül, hogy e tekintetben jelentőséggel bírna az érintettnek felrótt kötelességszegés súlyosságának értékelése.

33 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy kétségtelen, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 10. cikke értelmében a kiszabott fegyelmi szankciók szigorúságának arányosnak kell lennie a kötelességszegés súlyosságával. Ugyanakkor a díjazásból való visszatartás nem minősül fegyelmi szankciónak, hanem csupán a fegyelmi eljárás befejezéséig, és adott esetben fegyelmi szankció elfogadásáig hozott ideiglenes intézkedésnek (1998. július 16-i Y kontra Parlament ítélet, T-219/96,

EU:T:1998:178, 29. pont). Következésképpen az igazgatás nem küszöbölheti ki a személyzet valamely tagjának felrótt kötelességszegés súlyossága és a vele szemben a fegyelmi eljárás végén elfogadott szankció közötti aránytalanságot a díjazásból való visszatartás útján.

34 Következésképpen a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság, amely a jelen esetben mérlegelést nem engedő hatáskörben járt el, a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikke (4) bekezdésének alkalmazását az e rendelkezésben elő nem írt olyan feltételhez kötötte, amely a szankcionált kötelességszegés súlyosságának e hatóság általi értékelésén alapult.

35 Egyébiránt a Bizottság állításával ellentétben a Törvényszék nem vonhat le olyan következtetést, amely szerint a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikkének (4) bekezdése betöltendő joghézagot tartalmaz azon volt tisztviselők vagy alkalmazottak tekintetében, akik nem, vagy túl alacsony összegű nyugdíjban vagy ellátásban részesülnek ahhoz, hogy velük szemben pénzügyi következményekkel járó fegyelmi szankciót fogadjanak el. Ugyanis, még ha feltételezzük is ezen állítás megalapozottságát, a bíróság annak alapján továbbra sem értelmezhetné ezt a rendelkezést annak világos és egyértelmű szövegével ellentétes módon, ezáltal indokolatlanul szűkítve a hatályát.

36 Ugyanez igaz azokra a bizottsági állításokra is, amelyek egyrészt azon alkalmazott állítólagos jogalap nélküli gazdagodására vonatkoznak, akinek a díjazásából visszatartott összegeket a felrótt kötelességszegés súlyossága ellenére kifizetnék, és amelyek másrészt a szolgálati idejük alatt ugyanazon kötelességszegéseket elkövető alkalmazottak közötti egyenlő bánásmód feltételezett megsértésével kapcsolatosak, attól függően, hogy ezekkel az alkalmazottakkal folyamatos és állandó jogviszony marad-e fenn a tisztségük megszűnését követően.

37 Ezek az állítások a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikke (4) bekezdését érintő állítólagos joghézagból fakadnak. Következésképpen ezeket az állításokat a fenti 35. pontban kifejtett indokból el kell utasítani. Mindazonáltal rá kell mutatni arra, hogy a Bizottsággal állandó jogviszonyban maradó volt alkalmazottak – ami például valamely ellátás vagy nyugdíj folyósításában nyilvánul meg – a velük szemben elfogadható fegyelmi szankciók tekintetében nincsenek megegyező helyzetben azokkal a volt alkalmazottakkal, akik semmilyen nyugdíjban vagy ellátásban nem részesülnek. Ez a következtetés levezethető különösen magának a szabályozásnak, mindenekelőtt pedig a személyzeti szabályzat IX. melléklete 9. cikkének és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 49. cikkének az alkalmazásából, amelyek felsorolják a személyzet valamely jelenlegi vagy volt tagjával szemben elfogadható különböző fegyelmi szankciókat.

38 Végül, a Bizottság nem állíthatja, hogy a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikke (4) bekezdésének szó szerinti értelmezése megfosztaná a hatékony érvényesülésétől az ahhoz való jogot, hogy a díjazásból való visszatartást alkalmazzák a tisztségéből felfüggesztett szerződéses vagy ideiglenes alkalmazottal szemben. Ugyanis, amint arra a fenti 28. pont emlékeztetett, a visszatartott összegek kifizetéséhez való jog e rendelkezés értelmében csak azon alkalmazottakat illeti meg, akikkel szemben a fegyelmi eljárás végén semmilyen szankciót nem fogadtak el, vagy pedig írásbeli figyelmeztetésnél, megrovásnál vagy a magasabb fizetési fokozatba sorolás elhalasztásánál nem szigorúbb szankciót szabtak ki. Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság által a megtámadott határozatban adott és a Bizottság által képviselt értelmezés a jelen esetben e rendelkezés hatékony érvényesülésétől való megfosztását eredményezte.

39 A fentiekből az következik, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság megsértette a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikkének (4) bekezdését azzal, hogy elutasította a felperes díjazásából a 2006. december 14-i határozat alapján visszatartott összegek felperes számára való kifizetését.

40 Másodszor, azon kérdést illetően, hogy a felperes megalapozottan kérte-e a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságtól a díjazásából visszatartott összegek kifizetése után a személyzeti szabályzat XII. mellékletének 12. cikkében előírt kamat felszámítását, a személyzeti szabályzat IX. melléklete 24. cikkének (4) bekezdéséből kitűnik, hogy az említett összegek után kizárólag akkor kell ilyen kamatot felszámítani, ha a fegyelmi eljárás végén semmilyen szankciót nem fogadtak el.

41 Mivel a felperest a szankciót megállapító 2015. február 18-i határozattal megrovásban részesítették, a felperes nem jogosult arra, hogy az általa jogosan kért kifizetés után kamatot számítsanak fel.

42 Mivel a jelen jogvita pénzügyi természetű, az uniós bíróság a személyzeti szabályzat 91. cikke (1) bekezdésének második mondata alapján korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkezik. Következésképpen helyt kell adni a felperes arra irányuló kereseti kérelmének, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot a felperes díjazásából a 2006. december 14-i határozat alapján visszatartott összegek felperes számára való kifizetésére.

43 A fentiekből az következik, hogy a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni, és a Bizottságot kötelezni kell arra, hogy fizesse ki a felperes számára a díjazásából a 2006. december 14-i határozat alapján visszatartott összegeket, a személyzeti szabályzat XII. mellékletének 12. cikkében előírt kamat nélkül.

## A költségekről

44 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a jelen ügyben a Bizottság pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A Törvényszék megsemmisíti a 2015. március 13-i határozatot, amellyel az Európai Bizottság elutasította az OU által benyújtott, a díjazásából a 2006. december 14-i bizottsági határozat alapján visszatartott összegek kifizetése iránti kérelmet.**

**2) A Törvényszék kötelezi a Bizottságot arra, hogy fizesse ki OU számára a díjazásából a 2006. december 14-i határozat alapján visszatartott összegeket.**

**3) A Törvényszék a Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.**

Pelikánová Valančius Öberg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2017. április 26-i nyilvános ülésen.

Aláírások